

सम्पादकीय

नेपालीको भविष्य उज्यालो कि अन्यौल ?

जेन-जीका नाममा भएको आन्दोलनले नेपालीका लागि नयाँ आशासँगै भविष्य अन्यौल बनाएको छ ।आन्दोलनपछि विध्वंससँगै अन्यौल, अनिश्चितता र अराजकताको चरमरूप प्रकट भइसकेका छन् । अन्तिममा देखिने ‘आशा’ भने अझै स्पष्ट र सुनिश्चित भइसकेको छैन । यसैबीच राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलले जारी गरेका विज्ञप्ति ‘पान्डोराको बाक्स’कै जस्तो आशाको सन्देश दिएको छ । आन्दोलनकारी राजनीतिक सिद्धान्तमा आधारित त थिएन तर अभिव्यक्ति स्वतन्त्रता र भ्रष्टाचार नियन्त्रणका पक्षमा भएकाले लोकतान्त्रिक समाज निर्माणका पक्षमा थियो भन्न सकिन्छ । एक्काइसौँ शताब्दीमा हुर्केका नवयुवा लोकतन्त्र र सामाजिक न्यायका पक्षमा हुनु अस्वाभाविक पनि होइन । यसबीच सरकार निर्माणका सन्दर्भमा भएको अन्योलले भने नेपाली समाजमा अनेकौँ शक्ता र निराशा उत्पन्न हुन थालेको छ । संसदा प्रतिनिधित्व गर्ने राजनीतिक दलका नेताहरूले संविधान जोगाउन र संसद्बाट समाधान निकाल्नुपर्ने सुझाव दिन थालेका छन् । यद्यपि, संसद्बाट अर्को सरकार गठन गर्ने विषयमा आन्दोलनकारीले असहमति प्रकट गरिसकेका छन् ।

यस्तो अवस्थामा सर्वमान्य समाधान पहिल्याउनु निकै कठिन हुने देखिन्छ । यसैले परिवर्तनका वाहक युवाले बुद्धिमत्ता देखाउनु आवश्यक हुन्छ । अहिले गठन हुने सरकारले सङ्क्रमणकालको व्यवस्थापन गर्ने भएकाले यसबाट धेरै अपेक्षा गर्नु मिल्दैन । यस्तै लोकतन्त्रमा कसैलाई पनि निषेध गर्न सकिँदैन ।

‘रात रहे अग्राह पलाए’ भन्ने उखान प्रचलित छ नेपाली समाजमा । सरकार गठनमा जति विलम्ब हुन्छ परिवर्तन विरोधीमात्र होइन परिवर्तनलाई प्रतिगमनको भन्दाइ बनाउन खोज्नेहरूले पनि उति नै बढी चलखेलको मौका पाउँछन् । प्रतिक्रान्ति हुन नदिनका लागि पनि अविलम्ब आन्दोलनलाई संस्थागत गर्न नागरिक सरकार गठन गरियोस् ।

अहिले राजनीतिक दलका केही नेताले भनेजस्तो संसद्बाट अर्को सरकार गठन हुनसक्ने अवस्था देखिँदैन । यस्तै, संविधान खारेज गरिएमा सङ्क्रमणकाल नै कहिल्यै अन्त्य नहुने अवस्थामा पुग्ने जोखिम छ । यसैले यही संविधानमा टेकेर संसद्बाहिरबाट सरकार गठन गर्न सबै सहमत हुनुपर्छ । आन्दोलनकारीको माग संसद् विघटन र भ्रष्टाचार नियन्त्रण रहेको छ । नयाँ सरकारले निर्वाचनको मितिसहित प्रतिनिधि सभा विघटनका लागि राष्ट्रपतिलाई सिफारिस गर्ने र सोअनुसार राष्ट्रपतिले संसद् विघटन गर्ने मार्गचित्र पनि तय गरिनु उचित हुनेछ । यही संसद्बाट समाधान निकाल्ने जिद्दीले सङ्क्रमण लम्बिनेबाहेक अरू उपलब्धि हासिल हुनेछैन ।

एक्काइसौँ शताब्दीमा जन्मे हुर्केर वयस्क भएका यति ठूलो क्रान्तिको नेतृत्व गरेका युवालाई पक्कै थाहा होला अबको नेपाल मध्ययुगमा जस्तै एकैले रहन सक्दैन । विश्वको साथ पाउनका लागि शासनलाई लोकतान्त्रिक वैधता आवश्यक हुन्छ । यसैले पनि अबको मार्गचित्र लोकतान्त्रिक हुनैपर्छ ।

• गोपीनाथ मैनाली

विकास मानवीय आवश्यकता पूर्ति गर्ने गतिशील प्रक्रिया हो । प्राकृतिक स्रोत कुनै पनि मुलुकको विकास र समृद्धिको पहिलो आधार हो । दिगो विकासका लागि भौतिक तथा मानवीय साधनका साथै प्राकृतिक साधनको निकै महत्वपूर्ण स्थान छ । प्राकृतिक साधन उपयोग मात्र होइन, संरक्षण पनि गरिनु पर्छ, उपयोगका लागि पनि विवेकशील हुनु पर्छ । कतिपय मुलुकका लागि प्राकृतिक स्रोतको अभावमा विकास र समृद्धिको यात्रा निकै कठिन छ । कतिपय अल्पविकसित मुलुक प्राकृतिक साधनको अनुपयोग वा अव्यवस्थित उपयोगका कारण विकासको सम्भावना भईकन पनि विकास प्राप्त गर्न सकिरहेका छैनन् । नेपाल प्राकृतिक स्रोत र सम्पदामा धनी छ तर व्यवस्थापन र उपयोगका दृष्टिमा पछाडि । सजिलो र देखिएका स्रोतको उग्र दोहन छ, नदेखिएका स्रोत अनुपयोग छ । अत्यधिक दोहनले दिगो विकासलाई सिधै हाँक दिइरहेको छ भने उपयोग नभएका स्रोतले दिगो विकासलाई खिच्नारहेको छ ।

प्राकृतिक स्रोतको उपलब्धताका आधारमा नेपाल सानो मुलुक होइन, न भौगोलिक आयतनका आधारमा नै । भूगोलको आधारमा नेपाल ९३ औँ ठुलो मुलुक हो, नेपालभन्दा साना सयभन्दा बढी मुलुक छन् । साना मुलुक विकसित हुँदैनन् भन्ने बुझ्नु पनि हुन्न । बेल्जियम, लक्जेम्बर्ग, स्विट्जरल्यान्ड, सिङ्गापुर नेपालभन्दा साना तर विकासित मुलुक हुन् । सार्ककै कुरा गर्ने हो भने पनि बङ्गलादेश, श्रीलङ्का, भुटान, माल्दिभ्स नेपालभन्दा साना छन् । मुलुक सानो वा ठुलो हुनु एउटा कुरा हो । विकासको सम्भावना, स्रोत सम्पदाको उपलब्धता अर्कै कुरा हो । सबै मुलुकलाई प्रकृतिले कुनै न कुनै सम्भावना दिएको हुन्छ । कही प्राकृतिक स्रोतको प्रचुर

उपलब्धता हुन्छ, कही अवस्थितिले नै फाइदा दिएको हुन्छ, कही जनसङ्ख्या वा प्रविधिको विशिष्ट परिवेश हुन्छ । उपलब्ध स्रोतसाधनको आदर्श अभ्यास गरेर मुलुक आफ्ना आवश्यकता पूरा गर्दै अन्य मुलुकसँग सम्बन्ध विकास र सहकार्य गर्छन् ।

प्राकृतिक सम्पदा जीवनका आधार हुन्, राष्ट्रिय विकासमा उतिकै महत्वपूर्ण छन् । त्यसैले प्रकृतिका यस्ता स्रोतको उपयोग र संरक्षणको विषयमा उच्च सावधानी चाहिन्छ । प्राकृतिक स्रोतको उपयोगमा तत्कालको फाइदा र दीर्घकालको हानी हुने रणनीति लिनु हुँदैन । फेरि यो आर्थिक दृष्टिकोणबाट मात्र हेरिने विषय पनि होइन । प्राकृतिक स्रोत व्यवस्थापनका आर्थिक, सामाजिक, वातावरणीय र सांस्कृतिक आयाम छन् । पानी, खानी, वन र भूमिलाई प्राकृतिक स्रोतमा लिइन्छ । यी चार प्राकृतिक स्रोतका आधारमा नेपालले दिगो विकास र समृद्धि प्राप्त गर्ने क्षमता राख्छ । भूमिको उपलब्धता र उपयोगको दृष्टिमा नेपालमा धेरै काम गर्नुपर्ने अवस्था छ । नेपालको कुल क्षेत्रफल एक लाख ४७ हजार ५१६ वर्ग किमी (५६ हजार ९५६ वर्ग माइल) मध्ये ९२.९४ प्रतिशत भूमि र बाँकी ७.०६ प्रतिशत जलक्षेत्र पर्छ । कुल भूमि क्षेत्रको २८.७५ प्रतिशत कृषियोग्य छ । कृषि जमिनको एक तिहाइ बाँभो छ । भूमिको उपयुक्त व्यवस्थापनका लागि भूमि नीति, भूउपयोग नीति र भूउपयोग ऐन जारी छन् । भूमि प्रशासनका लागि छुट्टै भूमिसम्बन्धी ऐन कार्यन्वयनमा छ । भूमिलाई उपयोगभन्दा प्रशासन र उत्पादनभन्दा स्वामित्वको विषय बनाइएकाले भूउपयोग ऐनभन्दा भूमि प्रशासन कानुनको बोलवाला छ । भूमिको खण्डीकरण भइरहेको छ । नीतिमा भनिए भैं चक्कलाबन्दीले प्रश्रय मात्र नपाएको होइन कि स्वामित्व संस्कृति र राजनीतिक चाहना पनि स्वामित्वमुखी छ, संविधानले पनि सबै नागरिकलाई भूमिको स्वामी बनाउन चाहेको छ । भूमि र मानिस अनुपात असन्तुलित छ, कतै अधिक र कतै न्यूनउपयोग/अनुपयोग छ । वितरणमुखी अभ्यास र भूमिमाथिको राजनीतिको कारण ठुलो सम्भावना भएको भूमिस्रोत उत्पादनको साधन बन्न सकेन, पर्याप्त भूमि भईकन खाद्य वासलात खाद्य

सुरक्षाको सङ्केत गरिरहेको छैन ।

भूमिपछिको व्यवस्थापन संवेदनशीलतामा ल्याउनुपर्ने अर्को प्राकृतिक स्रोत वन हो । औपचारिक औँकडामा ४४.७४ प्रतिशत भूभाग वनले ढाकेको छ । वनको परिभाषामा रहेको अवैज्ञानिकताका कारण पनि वास्तविक वनक्षेत्र यति नै हो भनेर भन्न सकिने अवस्था छैन । वनको यथार्थ नापनक्सा पनि भएको छैन । स्वामित्व र संरक्षणका हिसाबमा सरकारी, सामुदायिक र निजी भनेर वनक्षेत्रलाई लिने गरिन्छ । करिब २२ लाख हेक्टर वन २२ हजार सामुदायिक वन उपभोक्ता समितिले संरक्षण र उपयोग गरिरहेका छन् । वनक्षेत्रभित्र भाडी, चरण र पोशा वनस्पतिको आधिक्यता छ । पर्यावरणीय सन्तुलन र सौन्दर्यका लागि भाडी/पोशाको महत्व भए पनि आर्थिक उपयोगिताका दृष्टिमा ती नगण्य छन् । वन आर्थिक साधन पनि हो र वनको व्यवस्थापनबाट धेरै आर्थिक लाभ, पर्यावरणीय सेवा र वातावरणीय सन्तुलन एकसाथ कायम गर्न सकिन्छ भन्ने उदाहरण मलेसिया, न्युजिल्यान्डलगायतका मुलुकबाट लिन सकिन्छ ।

नेपालमा भने इन्धन आपूर्ति र दैनन्दिनी घरायसी आवश्यकता पूर्तिमा वन सम्पदाको उपयोग भएको छ । वन नगदे खेती, व्यवसाय र उद्योग हो, वनपैदावार नवीकरणीय वस्तु हुन् भन्ने सोच भित्रिसकेको छैन । नेपालमा रहेका ११८ मध्ये ८० पारिस्थितिक प्रणाली वनक्षेत्रमा छन् । वनजङ्गल, सिमसार तथा संरक्षित क्षेत्र जैविक विविधताका खानी हुन् । प्राणी वनस्पतिको सम्बन्ध, पर्यावरणीय सन्तुलन, मानवीय जीवनका लागि चाहिने सेवाहरू यसैले धानिरहेको छ । वन र जलाधारको एकीकृत व्यवस्थापन गरेर भूक्षय नियन्त्रण गर्न सकिन्छ, जैविक विविधता संरक्षण गरेर जीवन सहायता प्रणाली वनक्षेत्रमा सकिन्छ । रोजगारी सिर्जना र आर्थिक वृद्धि गर्न सकिन्छ । हरियो वन नेपालको धन भन्ने कहावत त्यतिकै आएको होइन तर तहगत सरकार, समुदाय र राजनीतिक तह अपेक्षित संवेदनशीलतामा छैन । परिणामतः वनक्षेत्र विनास हुनुका साथै जैविक विविधता, पारि स्थितिक प्रणाली, जलाधार र वातावरणीय

चुनौती देखिँदै छन् । उच्च हिमाली क्षेत्रमा वन प्रणाली अस्तित्वको सङ्कटमा छ । त्यहाँ वयस्क रुख काटिएपछि पुनः त्यही अवस्थामा पुन शताब्दी पर्ख्नु पर्छ । याचा, पाँचऔँले, पाखनभेद, कदमचाललगायतका हर्बल वनस्पतिको दोहनका कारण पनि कर्णालीका पाखा क्रमशः चिसो मरुभूमितर्फ धकेलिएका छन् ।

प्राकृतिक स्रोत व्यवस्थापनको तेस्रो क्षेत्र पानी हो । पानी वा जलस्रोत व्यवस्थापन वन तथा भूमिको व्यवस्थापनसँग जोडिने गर्छ । नेपालमा करिब छ हजारजति हिमनदीबाट वार्षिक दुई खर्ब २४ अर्ब ३१ करोड घनमिटर पानी बगिरहेको छ । नदी डाइभर्सन, नदी मिलान, सिँचाइ, ऊर्जा, घरायसी उपयोग, मनोरञ्जन र पानी प्रशोधन व्यवसायमा यसलाई उपयोग गरी बहुपक्षीय फाइदा लिन सकिन्छ । एक्काइसौँ शताब्दीमा पानी निःशुल्क प्राकृतिक साधन मात्र होइन, बहुउपयोगको विषय पनि हो ।

नेपाल हिन्दकुश क्षेत्रको ताजा पानीको भण्डार हो, हिमाल ताजा पानीका अजस्र स्रोत हुन् । अपार सम्भावना र प्रशस्त फाइदा दिन सक्ने जलसाधनको व्यवस्थापन गर्न नेपाल पछाडि परेको छ । पानी उपयोगमा कहिले राष्ट्रियताको मुद्दा प्रखर बन्छ, कहिले स्थानीयताको । तापमान वृद्धिका कारण हिमाल उच्च जोखिममा छन् । वनविनाश, भूमि अतिक्रमण, भूस्खलनले जलाधार रिर्तिँदै छ । परम्परागत पोखरी/हिटी, इनार र कुवाको अस्तित्व नै मेटिएको छ । भूमिगत पानीको उग्र दोहनले पानीको तह तल सँदै छ, जमिन भासिँदै छ । पानीको सही व्यवस्थापन गर्न नसक्दा प्रचुतामा अभाव देखिएको छ । यसले तत्काल जनस्वास्थ्य, उत्पादन प्रणाली, वातावरण चक्रमा प्रभाव पार्दै छ भने दीर्घकालीन रूपमा प्राणी-वनस्पतिको जीवन अस्तित्वमा नै प्रतिकूल हाँक दिएको छ । अहिलेको पुस्ता आफ्नै सन्ततिप्रति जिम्मेवार देखिएको छैन ।

प्राकृतिक स्रोतको नदेखिएको क्षेत्र खनिज सम्पदा वा भूगर्भ हो । खनिजलाई पनि धातुजन्य र गैरधातुजन्य वर्गमा राखेर उल्लेख गरिन्छ । नेपालको भौगोलिक/भौगर्भिक

बनोट, भूअवस्थिति र प्राकृतिक अवस्था हेर्दा खनिज/खानीजन्य सम्पदाको पनि धेरै सम्भावना छ । दुई हजार पाँच सय किमी हिमाली क्षेत्र खानीका स्रोत मानिन्छन् । पहाड अभ्रक, तामा, फलाम, सिसा, ढुङ्गाजन्य वस्तुको क्षेत्र हो । उपत्यका, पहाड तथा तराईका केही भूभागमा प्राकृतिक ग्यास/पेट्रोलियम, कोइलाको सम्भावना छ । युरेनियम जस्ता बहुमूल्य वस्तु पाउन सकिने सम्भावना आकलन गरिएको थियो । नेपालको फलाम गुणस्तरका माथिल्लो रहेको धोवाजी फलाम कारखानाको परीक्षणबाट देखिएको छ । खानी विभागले ६३ प्रकारका खनिज पदार्थको पहिचान गरेको प्रकाशमा थियो । उसका अनुसार फलाम ८० र तामा १०७ स्थान सम्भाव्यतामा छन् । ढुङ्गाजन्य (लाइमस्टोन, मार्बल, खरिढुङ्गा, ग्रेनाइट आदि) खानीको सम्भावना धेरै छ । ठुलो सम्भावनाका खानीजन्य वस्तुको भौगर्भिक खनिज सम्पदाबाट मुलुकले कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा केवल २.४ प्रतिशतको मात्र फाइदा पाएको छ । धेरै जसो खानी/खनिज पहिचानको चरणमा छन् । कतिपय खनिज सम्पदाको उत्खनन र उपयोगमा भौगोलिक र सामाजिक जोखिम पनि छन् ।

प्राकृतिक स्रोत व्यवस्थापनका लागि संवैधानिक निर्दिष्ट अनुरूप नीति संरचना बनेका छन् । प्राकृतिक स्रोतको प्रयोग र त्यसबाट प्राप्त हुने लाभ राज्यका तर्हाबिच सामन्यायिक रूपमा वितरण गर्ने व्यवस्था छ । राष्ट्र्य प्राकृतिक स्रोत तथा वित्त आयोगलाई प्राकृतिक स्रोतको संरक्षण र व्यवस्थापनका लागि लिनुपर्ने कदमका विषयमा सरकारलाई सुझाव दिने, मापदण्ड बनाउने र लाभ लागतको विभाजन गर्ने जिम्मेवारी भए पनि आयोग रोयल्टीको हिसाबभन्दा माथि उठ्न सकेको छैन । तहगत सरकार योजना र विकास कार्यक्रममा प्राकृतिक स्रोतको मूल्य अभिवृद्धि गर्न र पारिस्थितिक प्रणालीप्रति ध्यान दिन सकेका छैनन् । तिनै तहका सरकारले ‘गुड इकोलोजी इज गुड इकोनोमी’ को मान्यतामा प्राकृतिक स्रोतको संरक्षण र उपयोग गरेपछि मात्र प्रचुर उपलब्ध प्राकृतिक साधन नेपालको दिगो विकासको आधार बन्न सक्छ ।

प्रशासनिक गतिशीलताका चुनौती

कल्पना गर्न थाल्यो । स्थायी बसोबासका लागि नदीको किनार वा पानीको मुहाननजिक भएको ठाउँ वा समुद्रतट रोज्न थाले । त्यहाँ पिउनका लागि पानी, खेतीपातीका लागि रसिलो जमिन, गाईवस्तुका लागि हरियो घाँसपात हुने भयो । मानिसले आरम्भमा बस्न थालेका ठाउँहरू पछि सभ्यताका ठुलठुला केन्द्र बन्न थाले । उदाहरणस्वरूप टाईग्रिस र इयुफ्रिटज नदीका किनारमा रहेको मेसोपोटामियाको सभ्यता, नाइल नदीका तटमा अवस्थित मिश्र सभ्यता नीलपाँटी र सिन्धुघाँटीको सभ्यताका सचियाइसी, वाङ हो र सियावाङ नदीको किनारमा विस्तारित चिनियाँ सभ्यताको प्रसङ्ग पनि उल्लेखनीय छ ।

मानिसले यस किसिमको अज्ञानताको अँध्यारो अवस्थाबाट पनि अनेक जुक्ति र बुद्धि लगाएर भोक, रोग, धाम, पानी, जाडो, गर्मी र अन्य दैवी प्रकोपबाट बच्दै नयाँ नयाँ कुरा पत्ता लगाउँदै आयो । त्यसबेलासम्म पनि उसमा कुनै औपचारिक शिक्षाका सम्बन्ध कुनै ज्ञान थिएन तर नयाँ कुराप्रतिको जिज्ञासा र खोजी गर्ने तितर्खा भने तीव्र गतिमा बढ्दै आएको पाइन्छ । अब मानिसले व्यवस्थित बस्तीको चाहना राख्न थाल्यो । त्यहाँ अनुशासन र नियम पालनबिना व्यवस्थित बन्न नसक्ने कुरो बुझ्यो । अनि नगर राज्यको क्रमसँगै स्थापना हुन थाल्यो । नगरको विकाससँगै औद्योगीकरणको कल्पना बढ्दै आयो । मध्ययुगतिर आएर कपडा बुन्ने, घर बनाउने जस्ता काम पनि सिक्न थाले । यसका लागि कुनै शिक्षक, पाठ्यपुस्तक वा विद्यालयबाट सिकेर गर्न थालेका होइनन् । तिनले आफ्ना सभ्यताका हरेक फड्को स्वतः स्फूर्त रूपमा सिक्दै अघि बढेका हुन् ।

मानिसमा आएको औद्योगिक सभ्यताको श्रमको विभाजनका साथै विशिष्टीकरणतर्फ पनि अग्रसर हुन थाल्यो र औद्योगिकीकरणतर्फ बिस्तारै लम्कँदै आयो । यसरी मानिसको सभ्यता र सिप एकअर्काका परिपूरक बन्दै प्राचीन कालदेखि नै आए । सिपको विकाससँगै उसमा निहित कलात्मक प्रकृतिको पनि गहनतम भूमिका रहँदै आएको कुरा मानव सभ्यताको इतिहासले स्पष्ट पार्छ । हुन त मानिसका अनन्त चाहना भएता पनि बाँच्नका लागि नभई नहुने उसका आधार भूत आवश्यकता भनेका गाँस, बास, कपास जस्ता कुरालाई पहिलो प्राथमिकतामा पर्छ । यसपछि मात्र मानिसले आफ्ना विचार र कार्यलाई सुन्दर ढाँचामा प्रस्तुत गर्दै आयो । अनि आफ्ना अभिव्यक्तिलाई प्रकाश गर्न अनेक शब्दको संयोजन गरी सिर्जना बढाउन थाल्यो ।

त्यो पनि मानिसले अनेक बल बुद्धिले पत्ता लगाई आफ्ना मनका कुरा भाषामा कोर्न जाग्यो र सुन्दर साहित्य सिर्जनातर्फ पनि वामो सर्न थाल्यो । मनका कुरा बोलेर लेखेर अरूको समक्ष पुर्‍याउन सक्ने भयो । अनि गाँथतीय बुद्धि जुक्ति पनि मानिसमा आयो । ऊ चित्र कोर्न सक्ती त रचना गर्न काठ र धातु जस्ता वस्तुको सजीव मूर्ति निर्माण गर्न जान्यो ।

मानिस स्वभावले बौद्धिक प्राणी भएकाले हरेक विषयमा जान्ने बुझ्ने प्रयत्न निरन्तर जारी राख्दै आयो । आफूले जानेका ज्ञान र सिपलाई पछिल्लो पुस्ताका लागि पनि काम लाम्ने हुँदै आयो । यस्ता कुराको सहजता अक्षर र अङ्कको आविष्कारबाट हुन गयो । मानिसले भाषा लेख्न र बोल्न नजानेको भए आफ्ना विचार, धारणा र अनुभव अरूका लागि उपयोगी बन्ने थिएन

।

हाम्रा पूर्वजहरूको अनुभूति र ज्ञानलाई लिखित रूपमा सञ्चय गर्न जान्दै आएबाट नै सुधारका क्रमहरू पनि बढिँलँदै फेरिँदै आए । आज मेसिन युगको आकर्षक उपकरणको प्रयोगले उत्पादनको छेलोफेलो देखिँदै आयो । मानिसका बौद्धिक प्यास मेटाउने शैक्षिक संस्था स्थापना हुन थाले । क्रमशः विद्यालय, विश्वविद्यालय, पुस्तकालय स्थापना हुनुका साथै समसामयिक वस्तुस्थितिको जानकारीका लागि रेडियो, टेलिभिजन, पत्रपत्रिका आदि नभई नहुने हुन् । यिनकै माध्यमबाट नै मानिसले धेरै कुरा सिक्दै र बुझ्दै आए ।

शिक्षाको माध्यमबाट मानिस सभ्य सुसंस्कृत समय उपयोगी बन्दै आयो । ऊ विवेकी, ज्ञानी, मानवीय संवेदनशीलता, सत्य, निष्ठा, गम्भीर, सयमी र विनयशील बनाउनमा शिक्षाको ठुलो भूमिका रहँदै आयो । शिक्षाले नै मानवीय आत्माको सही र सुन्दर पक्षलाई प्रकाशित गर्दै गुणी, विवेकी, सत्य र असत्य छुट्याउन सक्ने क्षमतावान् बनाउँछ । समाजमा रहनका लागि मिलनसार र सहयोगी पनि शिक्षाले नै गराउँछ । प्रश्न उठ्छ के आजको शिक्षामा यस्ता गुण उपलब्ध छन् ?

हाम्रो वर्तमान शैक्षिक ढाँचा ज्ञान र सिपयुक्त छन् ? हाम्रो शिक्षा यथास्थितिबाट कति मुक्त छ ? प्रस्तुत सन्दर्भमा यस्ता कुरा उठ्नु स्वाभाविकै छन् । शिक्षाका कुरा उठ् दा जहिले पनि समाजका लागि कस्तो शिक्षा नीति र कार्यक्रम अवलम्बन गर्ने हो यस सम्बन्धमा ठुलठुला सवाल उठी रहन्छ ।

शिक्षालाई सधैँ सामाजिक दृष्टिले हेरिने

भिजन नभई हुँदैन । शिक्षाका माध्यमबाट नै समाजको प्रगति, उन्नति र समृद्धि हुँदै जाने हो । व्यक्तिमा हुने जीवनोपयोगी सिप तथा व्यवहार र उसमा हुने मानवीय मूल्यमान्यतामा आधारित हुन्छ । मानवीय मूल्य भन्नाले उसमा निहित सत्य, धर्म, शान्ति, प्रेम र अहिंसाका बाटो हुन् । शिक्षाको उद्देश्य हरेक मानिसमा निहित प्रतिभालाई प्रस्फुटन गराई तिनको सर्वाङ्गीण विकासमा सहयोग पुर्‍याउनु हो ।

विद्यालयमा प्रवेश गरेपछि जुन संस्कार विद्यार्थीमा विकास हुने हो त्यो क्रमशः विकास भई व्यवहारमा ल्याउन सके मात्र त्यो शिक्षाको प्रयोजन हुन आउँछ । शिक्षा भनेको नै विद्यार्थीले शिक्षण सिकाइबाट सिप आर्जन गरी सिर्जनात्मक चेत खोली उन्नत जीवनतर्फ उन्मुख हुनु हो । प्रवृति परिवर्तनका लागि चेतना र सोचमा सुधार नआई हुँदैन असल चरित्र निर्माणमा असल शिक्षा चाहिन्छ ।

शिक्षा नै मानव विकासको पूर्वाधार भएकाले मानव इतिहास सभ्यता र संस्कृतिको आधारशिला पनि हो । यसैबाट राजनीतिक र सामाजिक परिवर्तनको जागरण हुने हो । अतः शिक्षा प्रणालीलाई प्रभावकारी सिर्जनशील जीवनोपयोगी र उत्पादनमूलक नभई हुँदैन । शिक्षा सामाजिक परिवर्तनको संवाहक हो । समाज विकास र परिवर्तनका लागि आवश्यक पर्ने जनशक्ति निर्माण शिक्षाबाट हुनु पर्छ अनि मात्र ती दक्ष र सक्षम नागरिक हुन्छन् र तिनकै सिप, ज्ञान र बुद्धिका आधारमा देशको विकास हुने हो । इतिहास र मानव सभ्यतासँगै हाम्रो मुलुक गणतन्त्रमा प्रवेश भएको छ तर अझै शिक्षा क्षेत्र सुधार केवल नगरामा सीमित छ । शिक्षालाई समयोचित विकास विस्तारमा ध्यान दिई मानव सभ्यताको इतिहाससमेत मनन गरी युगावकूल शिक्षाको स्थान अपरिहार्य छ ।

• ठाकुरप्रसाद बस्ताकोटी

मानव सभ्यता र विकासबारे जिज्ञासा राख्दा करिब २० हजार वर्षपूर्व हाम्रा पुर्खा जङ्गली अवस्थामा रहेको अनुमान गरिन्छ । उनीहरूको जीवनशैली फिर्तले र जनावर भँै गुफामा वा ओढारमा बसी जङ्गली हिंस्रक जनावरबाट बच्ने उपायतर्फ लाम थालेका थिए । जाडो र गर्मीको यातना सहनुका साथै हावाहुरी बतास, वर्षा आदि प्राकृतिक प्रकोपका यातना सहनुपर्ने बाध्यता थियो । त्यतिबेला वनका कन्दमूल, फलफूलका साथै जनावरका मासु नपकाई खाने गर्थे । त्यसबेला आगो कसरी बाल्ने पत्तो थिएन ।

समयक्रमसँगैगै मानिसले जङ्गली अवस्थामै हुँदा दुई वस्तुलाई बेस्सरी गण्डेर आगो निस्कन्छ भन्ने बुझ्न थाले । यो नै मानव सभ्यताको प्रथम चरण मान्न सकिन्छ । यसपछि मानिसले जङ्गली पशुलाई आफू बसेको ठाउँमै राखी रल्याउन थाले । तिनको उपयोगिता बुझ्दै आए । ती जनावरबाट दुध, मासु र छालाको उपयोग गर्न सिके । पाल्नु पशुहरूको फाइदा लिन जान्नु मानव सभ्यताको दोस्रो अवस्था थियो । मानिसले बोटीबिरुवा कसरी उब्जनी हुन्छ भन्ने अनुसन्धान गर्न थाल्यो । अनि उनले पत्ता लगायो कि बोटीबिरुवाको बिउ माटोमा उब्जिएर आउने र फल दिने गर्दा रहेछन् भन्ने कुरा । त्यसपछि आफ्नो जीवननिर्वाहका लागि खेतीपाती लगाउने नीलो कुरा पत्ता लाग्यो । यो नै मानव सभ्यता विकासको ठुलो फड्को बन्न गयो ।

त्यसपछि मात्रै मानिसले स्थायी बसोबासको

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस्

www.pratidindaily.com

मकर आज सुन्दर पहिरोले व्यक्तित्वमा निभा
ल्याउनेछ। जोशजगिर र हिम्मत पनि
कला र गलाको प्रभाव बढ्नेछ। वैदेशिक
कार्य पनि अधि बढ्नेछ।